

for Svineavl. — For mig er Stillingen meget let — jeg har jo ogsaa tiltraadt Sagen i Finansudvalget. Jeg mener, at der er meget tilbage at gøre i den Henseende, og jeg mener, at der ogsaa bør ydes Hjælp fra Statsklassens Side dertil. Sagen har jo sin store Betydning, hvad jeg ikke behøver nærmere at udvikle. Men da det ikke er mig muligt at angive en Maade, hvorpaa disse 2,500 Kr. kunne anvendes bedre til Svineavlens Optrædelse, saa har jeg meget let kunnet tiltræde Bevillingen. Det er vel muligt, at Pengene kunne anvendes bedre, men selv efter at jeg nu har hørt disse Dages Forhandlinger, kan jeg ikke finde en bedre Maade at anvende dem paa. Og som sagt, alle de, der have den Mening, at Pengene kunne finde en bedre Anvendelse, de have ikke nogen Udsigt til at faa deres Mening sat igennem, saa jeg finder, at de bør stemme for Bevillingen. — Maa jeg slutte med en ganske kort Bemærkning om Konsulentvæsenet i det hele. Det er blevet Møde i de senere Aar at drage stærkt til Fælt mod Konsulentvæsenet og trække paa Skuldrene ad det. Det forekommer mig at være meget utidigt. De, der kende til Sagen, kunne ikke være blinde for, at vi have haft Konsulenter og for Tiden fremdeles have Konsulenter, hvis Virksomhed i et eneste Aar har gavnet og gavner vort Landbrug mere, end hele Konsulentvæsenet har kostet os i al den Tid, det har bestaaet, men naar dette er Tilfældet, saa er denne Trækken paa Skuldrene ad Konsulentvirksomheden i det hele — forekommer det i hvert Fald mig — ikke paa sin Plads.

J. Sage: Jeg er enig i, hvad den højtærede Minister ogsaa tror, at der ligger mange Brag ved Kyften, men jeg vil dog ogsaa hævde, at disse Brag, det ligger i Sagens Natur, i Reglen ligge paa Steder, hvor det kun er Fisterbaadene — og det er jo dem, den ærede Minister har med at gøre — der behøve at tage sig i Agt for dem, og Fisterne kende jo i Reglen de Steder, hvor Bragene ligger. Men det er noget andet, naar de ligge paa Steder, hvor der kommer mange Skibe andre Steder fra, og det tror jeg, hvad Rastrup Braget angaar, at den Adresse har godtgjort, som jeg henviste til, og som ogsaa er den højtærede Minister bekendt. For Resten indrømmer jeg, at Spørgsmaalet om Brag i Sejløbet er noget andet end Brag paa Forstranden og passende i alle Tilfælde kunne henvises til Marineministeriet.

Til det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) skal jeg henvende en kort Bemærk-

ning. Jeg tror, at det ærede Medlem gif noget videre, end han egentlig har Ret til, naar han vil hævde, hvad han vistnok gerne vil, at han er en elskværdig Kollega. Det gør mig derfor ondt, at jeg ikke kan være saa elskværdig, som jeg ønskede at være. Naar det ærede Medlem mener, at jeg viser og stadig har vist min Mangel paa Interesse og Forstaaelse af Erhvervslivet, vil jeg blot dertil svare, at det glæder mig, at denne Dom kun er udtalt af det ærede Medlem for Esbjerg.

N. Nielsen: Ja, naar den ærede Minister før ansførte, at jeg havde udtalt, at jeg ansaa det for selvfølgeligt, at de ældre Hedeblaan kom til at staa paa samme Rentefod som den, der nu er foreslaaet for de ny, vil jeg godt tro det, fordi det rammer noget nær min Tanke. Jeg har dog dermed naturligtvis ikke ment, at de ældre havde noget juridisk Krav i denne Retning, thi det forstaar jeg meget godt, at de ikke have. Men, da det er blevet præciseret, at de ny Hedeblaan ere noget for sig, og naar Ordhyden af den Bemærkning, som staar her i Betænkningen, bliver omformet, henstiller jeg saavel til Finansudvalget som til den højtærede Minister, om det saa ikke var rimeligt, naturligt og billigt at komme de gamle Laantagere i Møde, saaledes at Rentefoden fra en vis nævnt Termin blev den samme for dem som for de ny Laantagere. Ellers forekommer det mig, at Sammenligningen bliver for meget til Gavn for de ny. Disse saa først 5 Mars Afdragsfrihed og dernæst 3½ pCt. Rente, saa at 1½ pCt. er Afdrag, medens de gamle svare 4 pCt. Rente og 1 pCt. Afdrag. Jeg vil henstille til Overvejelse, om ikke Billighed taler for, at dette sker, om ikke før, saa til næste Termin.

Berntsen: Jeg skal fatte mig meget fort, da det forekommer mig oprigtig talt, at denne Forhandling allerede har været lang nok, og jeg skal især være mig for ikke yderligere at irritere den højtærede Sindrigsminister. Det forekommer mig, at han følte sig mere stødt, end det var absolut nødvendigt over mine Udtalelser i foregaaende Møde. Jeg skal derfor ikke drøfte Spørgsmaalet med ham om, hvorvidt min Viden er tynd eller ej over for hele vor Konsulentvirksomhed. Til Undskyldning for mig, hvis den skulde være for tynd, kan jo det tjene, at Konsulentvirksomheden har været saa ubetydelig paa enkelte Omraader, at jeg ikke har kunnet faa Oje paa den; jeg har ikke benægtet, at der er Konsulenter, som have gjort vort Land overmaade megen